Ч. 9. Субота 26 (13) січня 1907 Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Події на Угорщині. — Університетска справа в Болгариї. — Англійско-американьскі відносини.

На вчерашнім засіданю палати послів ухвалено закон о підвисшеню платні для вдів і сиріт по войскових, по чім приступлено до закона над континґентом рекрутів. При кінци засіданя поставив пос. Сильва-Тарука пильне внесене в справі конґруї, а то в тім напрямі, щоби той закон прийшов як найскорше під нараду в палаті панів. Коли би ухвала в палаті панів випала відмінно як в палаті послів, то внескодатель жадає, щоби закон в зміненій формі взяти сейчас під наради. Відтак відчитано инші внесеня і інтерпеляциї і закінчено засідане о год. 9 вечером, назначуючи слідуюче на нині рано.

В палаті панів принято на вчерашнім засіданю предложене о свободі виборів, закон о кредитових паперах буковиньского банку краевого і приступлено в наглячій дорозі до нарад над законом о поліпшеню платні урядників. Закон принято без зміни. Слідуюче засідане відбуде ся в суботу в полудне.

З Будапешту доносять, що після послідних вістий міністерияльна криза не полагоджена, а тілько відложена. Кажуть, що міністрови Польоні'ому полишено час, аби по внесеню судової жалоби сам уступив, бо яко міністер судівництва не може ставати перед судом. Коли би Польоні не уступив, то уступить ґр. Андраши, котрий своє остаточне рішене що-до димісиї відложив на якийсь час на просьбу посла Кольмомана Селя. До десятьох днів порішить ся, чи уступить Польоні чи ґр. Андраши. — Мін. Польоні поручив вчера прокураториї державній, аби зарядила слідство против посла Ленделя. Зачувати, що слідство буде заряджене також против часописий, котрі повторили оповіданя Ленделя і додавали свої поясненя. Між тим посол Лендель заявляє дальше в часописях, що має цілий доказовий материял для висказаня обманьства Польоні'ого. Яко сьвідків подає бувшого бурмістра Гальмоша, баронову Шенберґерову, б. директора поліциї будапештеньскої Рудная і б. міністра внутрішних справ Кріштофіого. — Угорский міністер прибічний ґр. Зічі удав ся вчера перед полуднем до Віденя і о годині $2^1/_2$ був на авдиенциї у Цісаря та зложив справоздане о послідних подіях політичних на Угорщині. Ґр. Зічі полишає ся поки що у Відни, куди прибуде в найблизшім часі і президент угорского кабінету др. Векерле. — На вчерашнім засіданю буджетової комисиї угорского сойму у відповіди на інтерпеляцию посла Раковского в справі вістий про міністериальну кризу, заявив президент кабінету ґр. Векерле, що часописи вправді пишуть про кризу, але правительство нічого о тім не знає. Комисия може бути цілком спокійна що-до того, що коли правительство буде щось знати о тім, то повідомить безпроволочно комисию.

Кореспондент ческих часописий доносить, що посли всіх ческих сторонництв зажадали скликаня соймів ческого і моравского в місяци лютім на довшу сесию. П. президент кабінету бар. Бек мав згодити ся на то жадане.

Оногдашна студентска демонстрация в Софії була порушена в болгарскім собраню. Именно поставлено там внесене, аби собраніє висказало жаль по причині демонстрациї студентів против князя Фердинанда і поручило президиї повідомити о тім князя. Внесене викликало велику бучу серед опозицийних послів. Остаточно ухвалено его і серед протестів із сторони опозициї принято предложене закриваюче університет і видалюючe професорів. Професори університету з своєї сторони видали відклик до болгарского народа, в котрім вправді осуджують демонстрациї студентів против князя, але протестують против закритя університету і видаленя професорів, яко заря-

---

9)

Пан Лекок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Була то дуже проста лесть, але безпеперечно щиро подумана, а відтак була то й перша похвала для Лекока. Він був тим дуже урадований, але відповів скромним тоном:

— Ба! Ви занадто добрі, батьку. Бо поправді щож я такого доказав? Я вам сказав, що то мужчина середних літ... то не трудно було пізнати по его тяжкім ході і по волоченю ногами. Я подав вам висоту его росту. Та й то не була штука: Коли я побачив, що він опирав ся на той камінь по лівім боці, то я той камінь змірив. Він високий 167 цнтм.; мужчина, що може сперти ся ліктями на такий камінь, мусить що найменше бути 180 цнтм. високий. Відтиск его руки потвердив мені то, що я не помилив ся. Коли я побачив, що сніг вкриваючий бальок, стертий, то я собі подумав, чим би то він міг зробити; я погадав собі тоді, що до того ужито може шапки і я знайшов на снігу слід від дашка, а то було для мене доказом, що я не помилив ся. Краску і материю его пальтота пізнав я по тім, що при стираню бальказачепили ся до кількох трісок отсї маленькі клаптики вовни; они будуть служити за предмети доказу. Отже що значить то все? Нічо! Стоїмо ледви на самім початку сеї справи. Держимо, що правда, нитку в руці, але мусимо по ній іти до клубка. Отже ступаймо наперед!

Старого поліцая мов би з'електризувало і він крикнув й собі: Ступаймо наперед!

Глава пята.

Всї волоцюги, що сеї ночи знайшли собі були якийсь захист в сторонах коло „Перчанки“, не довго могли спати, та й ту дрібку спокою відбирали їм трівожливі сни о поліцийній обласі. Пробуджені лоскотом вистрілів убийника, гадали в першій хвили, що то котрийсь з їх товаришів завів борбу з поліцистами, а більша часть з них не лягала вже спати, лиш стояли як юрба шакалів, готові при найменьшій означі якоїсь небезпечности втікати на всї сторони. Зразу не відкрили нічого підозріного. Але пізнійше, так около другої години рано, коли якраз були трохи успокоїли ся, стали ся они сьвідками з'явища, котре могло дуже легко викликати у них знову велике занепокоєне.

Посеред пустого поля, званого сусїдами сеї части міста звичайно „рівниною“, робила мала але дуже ясно сьвітяча ліхтарня якісь дуже дивні рухи; то порушала ся не даючими ся пояснити зиґзакуватими лініями раз саме понад землею, то знов в більшій висоті, якийсь час не рушала ся зовсїм а відтак знов кидала собою на всї боки.

Ті з волоцюгів, що ніби то мали слід якогось образованя, гадали, що то блудні огники, — хоч анї місце анї пора року не були до того відповідні — тоті легонькі полумінькі, що пiднимають ся понад мочарами і гнані вітром блимають то тут то там.

Той блудний огник то була ліхтарня обох поліцистів, котрі слідили дальше. Заким вийшли із шопи, в котрій Лекок обявив ся так нагло своему першому ученикови, треба ще було побідити деякі сумніви і непевности.

Лекок не мав ще того певного ока, яке надає лиш практика; передовсїм не мав ще тої сьмілости і скорости в рішеню, яка походить лиш з успішної минувшости. Станув отже як би на роздорожу: видів перед собою двоякі сліди, в однім напрямі ішли сліди обох женщин, в другім сліди спільника.

За котрими-ж іти їм? Бо сліди в обох напрямах не давали ніякої надії.

Лекок сидів на бальку, на котрім він ніби ще чув тепло тіла женщини з малими ніжками, підпер голову рукою і думав та розважував свої погляди.

Коли піду за мужчиною — муркотів він сам до себе — то не довідаю ся нічого, чого я вже не здогадав ся. Він підів на дорозі, котрою пішла поліцийна патруля, ішов за нею і видів, як его товариша замкнули, і наконець волочив ся без сумніву коло поліцийної касарні. Хоч би я й як борзо кинув ся за ним, чи можу мати надію, що его здогоню і зловлю? Ні, за богато минуло часу.

Батько Абсент слухав тоту его розмову з собою самим з великою цікавостию а заразом і з такою вірою як той, що слухає ворожки, від котрої дожидає відповіди на питане в справі загубленого предмету.

— Коли же піду за женщинами — говорив молодий поліцист дальше, то куди мене то заведе? Може до якогось важного відкритя

дженя суперечного з законами і відзивають ся до народа о поміч в борбі з правительством, для виборення прав самоуправи університету.

Державний секретар північно-американьскої Унії Рот, виїхав до Отави, аби віддати візиту ґубернаторови Канади, ґр. Ґреєви. Той факт в звязи з многими иншими сьвідчить о тім, що Канада перестає бути, як була давнійше, яблоком незгоди між правительством Анґлії а Унією. Першою пробою злагодженя тої справи була візита ґр. Ґрея в Вашінґтоні і Ню-Йорці в цьвітни 1906 року. Ґрей виголосив тоді промову, в котрій ствердив „щиру і вірну симпатию Едварда VII. для американьского народу“ і висказав надію, що оба правительства і народи згідно полагодять спірні справи і що на дальше будуть спільно стреміти до здійстненя свого спільного і сьвітлого призначеня. Одушевленє було велике, коли ґр. Ґрей заявив, що віддає в послідне Унії портрет Франклина, котрий від 130 літ переховував ся в єго родині яко воєнна добича. Рот відповів тоді в слідуючий характеристичний спосіб: „Традиційна політика Унії забороняє їй заключати союзи з иншими народами, але печатки і підписи суть злишні там, де щирі наміри укріпляють близькі відносини так само успішно, як формальний союз. Американьский нарід єсть в вічнім і дійстнім союзі з кождим народом, котрий стремить до тих самих ідеалів і тих самих благородних призначень. Анґлійці і Американці розуміють себе всюди“. — Офіцияльна нота анґлійска поясняє, що при теперішній ревізиті Рота розходить ся о остаточне закінченє переговорів, які між Льондоном, Вашінґтоном а Отавою тягнуть ся вже майже рік. Спірних точок єсть не мало. Єсть справа ловлі фок, справа „білого угля“ добуваного з граничних озер і рік, справа почтової конвенциї, зелізничих тариф, будови воєнних конструкций на великих озерах. — Заходи якоїсь згоди і угоди тягнуть ся властиво вже від закінченя війни Унії з Ішпанією. Однак тоді на перешкоді станула справа границь Аляшки. Ту перешкоду усунув договор заключений в справі Аляшки — для Канади некористний. Оґірченє Канади вже проминуло, а мирні наміри у обох сторін суть тепер як найліпші. Як прийде до предвиджуваного зближеня Канади і Унії, то се буде мостом до союза північної Америки з Анґлією, союза, котрий в міжнародній політиці буде грати першу ролю.

Борба на університеті.

Часть руської молодежі академічної викликала в середу на університеті не знати ані з якої причини ані в якій цїли борбу, котра кинула дуже погане сьвітло на тих, що єї викликали. Прав академічних, права для уживаня мови народної на університеті не здобуває ся в такий спосіб, як то зробила оногди часть академіків, і длятого мусить кождий здорово мислячий чоловік признати, що в такім поступованю годі добачити якийсь подвиг патріотичної хоч би навіть загорілости, а скорше можна би сказати, що використано молодечу палкість і легкодушність як би нарочно на то, щоби скомпромітувати не лиш руску молодіж академічну, але й саму справу. Слідство може викриє, хто були ініцияторн цілої тої бучі і за чиїми впливами або й намовами они ділали. То однак можемо рішучо сказати, що з того рода поступованєм певно не годить ся вся руска суспільність і не лиш не похваляє єї, але й строго порікає, не годить ся з ним ані не солідаризує ся певно далеко більша часть рускої академічної молодіжи, котра навіть і дала доказ того, відбувши вчера імматрикуляцию зовсім спокійно. Прикро мусить длятого вражати кождого, що вина за ту бучу мусіла в першій хвили впасти поганим пятном на тих, котрі не дали почину до неї.

Ціла авантура, котра закінчила ся справдешним вандалізмом і може дійстно сьвідчити не лиш о браку патріотизму для свого власного народу, але й о низькім степени культури тих, що єї наробили — бо справдешні патріоти і люди культурні не пускають ся на авантури, котрі не лиш не приносять ніякого хісна, але противно можуть богато пошкодити і кидати погане сьвітло — представляє ся, як слідує:

В середу о 12 год. в полудне, коли ректор др. Ґризецкий разом з промотором і секретарем приготовляли ся до промоциї трох докторів, появив ся у канцеліста університету п. Овоца возьний, повідомляючи, що заносить ся на грізну авантуру. Майже в тій хвили впала до авлї громада руских академиків і почала пищити канделябри, знадобу і образи, словом, що їм попало ся в руки. При тій нагоді покалїчено також секретаря університету дра Вінаржа. Крім того в кількох салях і на коритарях поставили рускі академики барикади так, що ніхто не міг дістати ся до середини. В пів години опісля вивісили академіки синьо-жовту хоругов.

О год. пів до 1 приїхала стация ратункова, щоби заосмотрити ранених. Академіки не хотіли впустити лікаря, аж по 5-мінутових переговорах вийшов сильно ранений др. Вінярж, просячи, щоби єго відвезено домів. Тимчасом з саль першого поверха було чути лоскіт ломаних предметів. Небавком явив ся відділ поліциї під проводом комісаря п. Тавера і кордон поліциянів замкнув вхід до університету. Тимчасом академіки виломили браму і хотіли вийти з університету. Однак полиция не пустила нікого а коли академіки не хотіли віддати леґітимаций, арештовано їх числом 116 і під ескортою поліциянів відставлено на полицию, де аж до пізна в ночи ведено переслуханя. Трох підозріних о участь в злочині публичного насильства арештовано а то: Дмитра Дідуника (медика), Льва Ціховского (правника) і Ярослава Бабія (студента фільософії).

Напад, кажуть, був заздалегідь приготовлений, бо академіки прибули узброєні в топірці а напали на дра Вінярржа віби то длятого, що він відмовив їм салї на віче. Секретар др Вінярж єсть поважно ранений, одержав іменно три рани від обитя в голову, дві на 8 а одну на 10 центиметрів довгу а крім того сильну контузию в рамя. Др. Шрам, котрий заняв ся лїченєм дра Вінярржа, знайшов стан зраненого поважним але не небезпечним. В найгіршім случаю буде др. Вінярж мусів яких шість неділь лїчити ся.

Знищенє в авлї було страшенне. На помості серед куснів скла і поломаної знадоби лежали поскидані із стін і понищені цінні портрети бувших ректорів університетских. Найбільше знищені портрети ректорів дра Цьвіклїньского і ректора дра Льва Пєнтака. Полотна тих образів порізані ножами з гори на долину, а инні понищені в той спосіб, що пороблені в них діри кінцями пальців і видко дірки як би від револьверових куль. В той спосіб понищено портрети ґр. Пініньского, дра Льва Біліньского, Ант. Малецкого, о. Філярского, о. Делькевича, о. Сарницкого і ин. При дверех видко порубану катедру і поломані та поперевертані фортелї. Двері від авлї виломані.

а може й до нічого. На сім боці лежить незвістне зі всіма своїми розчарованями, але й зі всіма виглядами на щасливий успіх.

Він схопив ся; рішив ся, що єму робити.

— Ну нехай! — відозвав ся він — виберу незвістне! Батьку Абсенте, вчіпимо ся слідів обох женщин і будемо так далеко іти, як они нас поведуть!

Однако оба одушевлені пустились в дорогу. На меті, до котрої стреміли, виділи як би якесь маґічне сьвітло один нагороду а другий славу успіху.

Ішли дуже борзо. Зразу була то дитиняча забавка іти за виразними слідами, котрі вели що раз дальше в сторону Секвани; але небавком виділи ся змушеними іти поволійше. Пусте поле скінчило ся, они прийшли до того місця, де, так сказати би, починала ся цивілізация і що хвиля мішали ся чужі сліди зі слідами втікаючих. Відтак на многих місцях, положених до сонця, сліди вже були досить значно стопили ся; місцями не було снігу таки зовсім. Тут кінчили ся сліди, а щоби їх знову знайти, треба було всеї бистроумности Лєкока і цілої ревности службової єго старого товариша. Коли прийшли на таке місце, то Абсент вбив коло послїдного знайденого сліду свою палицю в землю а Лєкок і він як мисливскі пси нюхали та шукали довкола сеї точки за дальшими слідами. При таких нагодах робила лїхтарня тоті якісь дивні зиґзаковаті рухи. Мимо того всего були би з десять разів стратили дорогу або вийшли на якусь фальшиву, як би не тоті елеґантні черевички тої якоїсь женщини з малою ніжкою. Тоті черевички мали так високі і тоненькі та так якось дивно викроєні обцаси, що неможливо було їх розпізнати. Они влазили при кождім кроці на яких три або чотири центиметри глубоко в сніг або в землю і лишали так виразні відбитки, як би то були воскові печатки.

Завдяки тим обцасам ствердили оба полїцисти, що обі втікаючі не пустились були горі улицею ді Патей, як того можна було сподівати ся. Не що иншого, лиш що ся улиця здавала ся їм занадто осьвітлена і длятого за мало безпечна. Они длятого лиш перейшли через ню і пішли відтак трохи повисше улички Червоного Хреста через заулок межи двома домами знов на пусте поле.

— Тоті злодійки — замуркотів Лєкок — знають ся дуже добре в сій стороні.

Але на пустім поли можна було сліди знов дуже легко розпізнати і так було їх видко до улиці Швалєре. Аж тут нараз скінчили ся сліди. Лєкок, що правда, знайшов був ще яких вісім чи десять слідів женщини в широких черевиках, але й тілько всего.

Правда, що терен для розслідів того рода був дуже мало догідний. Рух в улици Швалєре був досить оживлений; на тротоарах лежало ще трохи снігу, але возова дорога творила одну однїсеньку велику калабаню.

— Чи тоті женщини подумали наконець о тім, що сніг може їх зрадити? — замуркотів Лєкок. — Чи они вийшли на возову дорогу?

На всякий случай не могли они в тім самім намірі, що перед тим, переходити улицю, бо на другім боці улиці тягнув ся безконечний фабричний мур.

— Оґ тобі маєш! — відозвав ся батько Абсент. — Ось куди ми зайшли!

Але Лєкок не був з тих, що готові би дати всему спокій. Одушевлений тихою злостию чоловіка, котрий видить, як вириває ся єму з рук предмет, котрий, як єму здавало ся, мав вже напевно в своїх руках, взяв ся знову шукати. Та й добре зробив.

— Маю вже! — відозвав ся він нараз. — Вже здогадую ся, вже виджу.

Батько Абсент приступив до него. Він сам не видів нічого і не здогадував ся нічого, але єму вже й на гадку не прийшло сумнївати ся о своїм товариши.

— Подивіть ся он там! — сказав Лєкок до него. — Що там видите?

— Сліди якогось воза, котрий остро навертав.

(Дальше буде).

В сали деканату правничого поломано і побито все, що лиш авантурникам впало в руки. В конференцийній сали збито велике зеркало, вибито шиби у вікнах, знищено годинник, розбито умивальню, попорено ножами канапу, та поломано крісла і столи. В сали лікарского виділу вибито всї шиби в портретах деканів. Полишено лиш портрети дра Ґлюзіньского і дра Пруса. Лямпи ґазові у всїх повисших салях побито і покручено рури ґазові, порозбивано також деякі шафи. На коритарях, від західної сторони будинку видко було лавки, декотрі поломані, на помості лежали порозкидані поліна і скло. На сходах від головного входу, ведучих на перший поверх, видко було кров. Загальну шкоду нароблену авантурниками обчисляють на 30.000 корон. Поліция по переслуханю арештованих відставила їх до суду карного, котрому передала акти слїдчі.

Новинки.

Львів, дня 25-го січня 1907

— **Присягу тайних радників** зложили вчера в руки Є. Вел. Цісаря новоіменовані тайні радники: Є Ексц. Преосьв. еп. Константин Чехович і Є. Ексц. Преосьв. еп. лат. обр. Пельчар, а відтак були оба на загальних авдиенциях у Монарха.

— **Іменованя.** Є. Вел. Цїсар іменував радниками висшого суду краевого у Львові: прокуратора державного в VI. кл. ранґи Івана Роецкого з Золочева і радників Людвика Гібля зі Львова і Володислава Висняньского в Коломиї. — Дальше іменував Цїсар радниками висшого суду краевого при судах І. інстанциї радників: Спиридіона Алексевича з Тернополя для Станиславова, Тита Адамяка і Юліяна Сельского зі Львова для Львова і Йосифа Кульчицкого з Самбора для Самбора.

— **Мороз** троха попустив; нинї рано було у Львові —9° Р., а около 10 год. рано вже лиш —5° Р. Небо від кількох вже днів зовсїм погідне, а нинї зачинає вже хвилями повівати теплїйший вітер. Може бути, що до кількох днїв потеплїє таки зовсїм. На провинциї, о скілько знати, студінь все ще не попускає. З Коломиї доносять: Від кількох днїв панують у нас тріскучі морози. Вчера дня 22 с. м. доходила студїнь до —20°, нинї рано змогла ся на —25°, а в сїй хвили (год. 5½ вечер) показує термометр —27° Ц. Правдоподібно завтра рано будемо мати 30 степенїв морозу! Народ бідує страшно: печі з'їдають нечувану силу дерева, одначе відповідної температури утримати все таки годі. На улицях пусто. Богато народу відморозило собі носи, уши, руки, ноги. Та найбільше бідує шкільна молодїж. Особливо фатальний був нинїшний день в рускій ґімназиї. Крім двох ґімназияльних учителїв відморозило собі уши около 100 учеників (деякі відморозили собі ноги). В однїй класї II.а) потерпіло 12 учеників. Оказала ся потреба візвати лїкарскої помочи дра Козакевича, котрий і подавав першу лїкарску поміч 70-тьом ученикам від год. 9½ до 2 пополудни. Прочі хорі ученики пішли з плачем домів зараз по першій годинї. — З Венециї доносять, що часть лягунів замерзла. Більші канали, що правда, ще вільні, але з причини криги, яка по них пливе, рух пароходів в містї неможливий. — В Римі настала незвичайна студінь і впав так великий сьніг, що перервав комунїкацию возову і трамваеву. — З Букарешту доносять: З причини незвичайних морозів, доходячих від 25 до 31 степенїв, замерзло кількоро людий. В наслїдок заметелий сьнїгових, комунїкация на зелїзницях перервана. — На Чорнім мори настали великі бурі. Корабель, котрий в ночи з недїлї на понедїлок відплив з Одеси до Севастополя, не приплив доси і нема вісти, де подїв ся. — В Батумі над Чорним морем настала страшенна буря, а вчера рано дало ся почути сильне землетрясеве.

— **Загальні збори філії „Просьвіти“ в Мостисках** відбудуть ся дня 6-го лютого (в середу) о год. 10 рано в читальни „Просьвіти“ в Мостисках. Просимо членів о численну участь. Читальні „Просьвіти“ зволять вислати своїх делеґатів. — За виділ філії „Просьвіти“ в Мостисках: *З. Скварко*, голова. Др. *Ст. Полянський*, секретар.

— **Бібліотека Народна в Самборі,** отворена від 1. січня с. р. заходом Виділу „Шкільної Помочи“, випожичає книжки що недїлї і сьвята в домі о. Ортиньского. Лектура для молодїжи лише на жадане і до рук родичів або опікунів. Сьвітлим Видавництвам руским і П. Т. Землякам, що зволили жертвувати книжки, складає Виділ щиру подяку і просить о память на дальше.

— **Оголошене.** Сим подаємо до прилюдної відомости, що VI звичайні загальні збори тов-а задаткового „Народний Дім в Дрогобичи“, тов. зареєстрованого з обмеженою порукою відбудуть ся дня 2 н. ст. лютого (в суботу) б. р. о год. 2 пополудни в комнатах руского касина в Дрогобичи. Дневний порядок: 1) відчитане протоколу з послїдних загальних зборів, 2) відчитане звіту з ревізиї Краевого Союза ревізийного, 3) звіт Дирекциї з дїяльности й рахунків за р. 1906, 4) звіт шконтруючої комісиї Совіта управляючого і удїлене Дирекциї абсолюториї, 5) роздїл зиску за рік 1906, 6) вибір нових членів Совіта і їх заступників на місце уступаючих, 7) внесеня і інтерпеляциї. Леґітимацию для членів є удїлова книжочка, яку належить мати при собі. Право голосу мають члени, що заплатили цїлий удїл в сумі 20 К найменше 14 днів перед загальними зборами.— Анатоль Луцик, заст. предсїдателя, Михайло Качмар, секретар.

— *Арештоване контрабандиста оружия.* Сими днями в зелїзничім поїздї, що їхав з Чернівець до Львова, жандармови показав ся підозріний якийсь Жид. Жандарм арештував підозріного пасажира і перевів ревізию в єго куферку. Ревізия викрила, що цїлий куферок був наповвений револьверами й патронами. Крім того найдено при нім адреси кількох осіб зі Львова. Арештований сказав, що зове ся Вайсберґер, що єсть з фаху шлюсарем і займає ся контрабандою револьверів до Росиї. Єго відставили до Рогатина. Тамошне староство повідомило зараз про се львівску поліцию, щоб перевела сейчас ревізию у осіб, котрі помагали перевозити єму револьвери. Деякі з тих осіб поліция вже арештувала, инші вспіли утечи зі Львова.

— **Дрібні вісти.** Загальний рух на шляху Бучач-Чортків на лінії Хриплин-Гусятин зведено знову з днем 25 с. м. — Число відморожень зголошених вчера на стациї ратунковій виносило 34. — Суд повітовий в Товмачи зажадав телеґрафічно від львівскої поліциї, щоби вислїдила місце побуту Хани Пістрайхівної, 20-лїтної дївчини, підозріної о убийство.

— **Самоубийство.** В середу о 7 год. рано відобрав собі житє вистрілом з револьвера підофіцир рахунковий 20 полку краєвої оборони Якоб Феллєр. Причина самоубийства незвістна. Феллер вернув досьвіта з якоїсь забави, на котрій бавив ся весело. Самоубийник мав 29 лїт.

Телеґрами.

Відень 25 січня. На нинїшнім засїданю палати послів, на жадане Всенїмців відчитувано дословно внесеня і інтерпеляциї, а відтак ухвалено пильність внесеня о континґентї рекрутів і приступлено до мериторичної дискусиї.

Петербург 25 січня. В Теріоках розпочала ся розправа о убийство Герценштайна. Сьвідки зізнали, що убийства мали допустити ся члени боєвої дружини союза „правдивих Росиян“. Герценштайна убив один з визначених Лярікін.

Вашінґтон 25 січня. Комісия маринарки палати послів ухвалила кредит 95 міліонів долярів, в чім містить ся також кошт будови 1 корабля воєнного найбільшого типу і 2 лодий торпедових.

Загреб 25 січня. На вчерашнім засїданю сойму хорватского прийшло знову до бурливих сцен підчас дискусиї адресової з причини атаків деяких бесїдників на партию Старчевича.

Мадрид 25 січня. З причини димісиї кабінету засїданя парляменту засуспендовано. Король мав заявити президентови мінїстрів Веґас де Арміхо, що на случай, коли би він не хотів приняти місиї утвореня кабінету, то король повірить консерватистам утворене правительства.

Трініад (Кольорадо) 25 січня. При вибуху материялів вибухових в копальни згинуло вчера 24 осіб.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).